

[Skovmand.]

indtægter og dermed giver dem mulighed for varig økonomisk fremgang. Man kan ikke ubetinget sige, at fonden til fremme af u-landenes erhvervsliv har kunnet leve op til dette mål. Der har været forholdsvis få ansøgere til fondens penge, og det har betydet, at man i første omgang i måske lovlig høj grad har ladet tvivlen komme firmaerne til gode. På den anden side har vi under udvalgsbehandlingen fået oplyst, at netop fondens største projekt tilgodeser alle de ønsker, man kan nære i forbindelse med investeringer i u-landene. Jeg tænker her på den virksomhed, der er flyttet fra Fyn til Kenya for at fremstille blomstergrønt til salg på det europæiske marked, og som skal beskæftige ca. 5000 mennesker i et fattigt område. Jeg vil derfor anbefale, at man lader fonden leve videre som det eksperiment, den er, specielt med den tilføjelse, som står i betænkningen, at man til stadighed prioriterer de projekter højest, der giver u-landene de bedste muligheder for at videreudvikle deres erhvervsliv.

Også ændringsforslaget om at afskaffe de politiske garantier vil jeg opfordre til, at man stemmer imod. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er direkte u-landsfjendtligt. Afskaffer man ordningen, vil man i alle situationer, hvor der optræder nationaliseringer, kunne risikere en voldsom hetz mod u-landene, som ikke kan være i nogens interesse.

Ud over disse bemærkninger til selve lovforslaget har jeg et par bemærkninger til lovens administration. Først oplysningsvirksomheden. Den er jo i en særlig situation, fordi den i meget stor udstrækning finansieres af statsmidler. Det betyder, at der nemt kan komme en konflikt mellem dem, der bevilger pengene, og dem, der bruger dem. Det kan — for at sige det lidt hårdt — være fristende at sige nej til oplysningsaktiviteter, der kan give ubehageligheder af den ene eller den anden karakter. Jeg mener imidlertid, at man handler rigtigt ved at føre en liberal linje i denne sag. Hellere en kritik, der skyder lidt ved siden af, end slet ingen kritik. Interessen for u-landene og deres problemer er dog vist så grundfæstet i den danske befolkning, at den kan tåle nogle kritiske bemærkninger i ny og næ. Desuden er kritik vel forudsætningen for, at man får rettet på fejltagelserne.

I samme forbindelse vil jeg gerne udtrykke tilfredshed med, at ministeren i lighed med Rådet for teknisk Samarbejde med Udviklingslandene går ind for, at oplysning af rent politisk karakter om u-landenes forhold har sin berettigelse og kan modtage støtte efter de samme regler som oplysningsvirksomhed om økonomiske, sociale og kulturelle forhold. Hvad der gælder oplysningsvirksomheden, gælder også de organer, der i øvrigt skal støtte lovens virksomhed. Jeg hører i modsætning til flere andre af indlæderne til dem, der er glade for, at rådet er blevet bevaret. Ikke fordi alt, hvad det har foretaget sig, har været lige inspirerende, men fordi der i rådet sidder en kerne af mennesker, der er villige til at gøre en virkelig konstruktiv indsats til forbedring af den danske u-landsbistand. Jeg vil gerne henstille til ministeren, at han, når der skal vælges nye medlemmer, sørger for, at denne kerne bliver gjort større, også selv om det skulle ske på bekostning af veltjente og i denne sammenhæng ligegyldige organisationer.

Jeg vil også gerne støtte de betragtninger, hr. Niels Matthiasen kom med med hensyn til sammensætning af styrelsen.

Administrationen af loven og især personaleforholdene i DANIDA har givet anledning til mange spørgsmål og megen debat i udvalget. Jeg synes, de betragtninger, der er nedfældet i betænkningen, er et godt resultat af denne debat. De oplysninger, vi i udvalget har modtaget, har forstærket opfattelsen af, at de nuværende tilstande er uholdbare. Det fremgår således af papirerne, at en så betydningsfuld gruppe som sektionslederne kun sidder i gennemsnit 2 år på deres poster. Både ministeren og udvalget har i betænkningen erkendt, at denne tilstand må ændres. Ministeren er af den opfattelse, at de pågældende bør sidde i mindst 3-4 år. Udvalget finder, at denne periode bør være endnu længere, især i den del af administrationen, der beskæftiger sig med den bilaterale, faglige bistand. Det er efter min opfattelse naturligt at gøre denne tilføjelse. Det kræver ikke overdreven megen u-landserfaring at slutte en låneaftale eller at deltage i internationale forhandlinger, men det er en uomgængelig nødvendighed, når der er tale om den faglige bistand, og da i hvert fald på de ledende poster. Her